

tjenlig, hvorfor det stemmer imod § 10's Slettelse.

Et andet *Mindretal* (la Cour) har en fra Flertallet afvigende Mening om §§ 1—5—6 og har derfor stillet Ændringsforslagene Nr. 4, 13 og Underændringsforslaget Nr. 16. Mindretallet er ikke som Flertallet forvisset om, at denne Lov ikke vil blive anvendt til Udstykning af vore større Bøndergaard, naar der ikke bliver fastsat bestemte Grænser for de Landejendommers Størrelse, Loven gælder. Statistikken viser, at Bøndergaardene fra 4 til 8 Tdr. Hartkorn udstykkes i stor Udstrækning, hvilket ikke er til at undres over, da Betingelserne for deres Udstykning ere betydelig bedre end for de større Landejendommers. En Udstykning af disse sidste vil som Regel ikke kunne ske uden Understøttelse, og der er derfor Grund til, at Staten træder hjælpende til. Mindretallet har derfor ment, at det var heldigt, om der blev draget en Skelnie der, hvor Vanskelighederne for Landejendommenes Udstykning begynde, og antager, at den maa ligge ved den paa Jordbonitering og Ejendomsskyld opstillede Skala, der findes i Ændringsforslag Nr. 4.

Dernæst er Mindretallet af den Mening, at naar Livs- og Arvefæste udgaa af Lovforslaget, er der intet til Hinder for en Afslutning af Foretagendet i en kortere Aarrække. Efter 10 Aars Forløb vil der sikkert være foregaaet en Del Forandring af Selskabets Medlemmer, og i den Tid ville sikkert Parcellerne være solgte, saafremt der i Egnen har været Trang til Stede og de have været til at erholde til rimelig Pris. Der er derfor meget, der taler for en Afslutning efter et saadant Tidsrum. At en Landejendom, saa længe Udstykningen staa paa, vil have Vanskelighed nok med at forrente sig, endsige have noget til Afdrag, er vist givet i de fleste Tilfælde, hvorfor der ingen Grund er til at forlange et saadant. Mindretallet har derfor ved Ændringsforslag Nr. 13 til § 5 foreslaaet en Afslutning i Løbet af 10 Aar, og at der i den Tid ingen Amortisation skal finde Sted.

Naar $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobligationer ikke staa i Pari, og Staten udlaaner til visse Formaal Penge paa sekundær Prioritet til 3 pCt., maa et saadant Udlaan ikke alene betragtes som en Hjælp, men tillige som en Understøttelse. Saadanne Laan bør Staten efter Mindretallets Mening ikke give uden til Formaal, der ikke kunne undvære denne Hjælp og Understøttelse for at kunne gennemføres. Mindretallet kan ikke indrømme, at dette er nødvendigt overfor de smaa Landbrug, da disse saavel efter hyppige Paastande som efter de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger ere de mest rentable Landbrug og derfor neppe behøve nogen Statsunderstøttelse. Dernæst, af hvad Grund skulle saadanne smaa Landbrug, fremskaffede af Parceller fra store Landejendomme, have Begunstigelse fremfor dem, der skyldes Udstykning fra mindre Landejendomme, eller for de alt eksisterende smaa Landbrug? Naar der saaledes af Staten gives Understøttelse til de enkelte, maaske oven i Købet hvor en saadan Understøttelse ikke tiltrænges, vil det kun virke til at sprede Misnøje hos andre. Gaaende ud fra disse Betragtninger er det, at Mindretallet har stillet sit Underændringsforslag Nr. 16 til Ændringsforslag Nr. 15.

Et *Mindretal* (Breinholt, la Cour, Dalsgaard, Nordby og Pagh) har den Opfattelse, at Lovens Formaal bedst kan ventes fremmet gennem mindre lokale Foreninger, der hist og her, hvor en større Ejendom kan være bleven moden til Udstykning, kunne blive dannede med den Opgave kun at indkøbe denne enkelte bestemte Ejendom til Udstykning. Saadanne mindre Foreninger ville imidlertid vanskeligt kunne dannes, dersom de skulle være raadige over 35,000 Kr. for at opnaa Statslaan. Og i saadanne Tilfælde, hvor der kun tages Sigte paa Udstykning af en enkelt Ejendom, synes det ogsaa rigtigere at stille det fordrede Beløb i Forhold til vedkommende Ejendoms Værdi. Ved Ændringsforslag under Nr. 11 til § 3 stiller Mindretallet derfor Forslag om, at saa-